

Than Trách: Một Thứ Virus Nguy Hiểm!

“*S*ọc qua sách Xuất hành, ai cũng biết và cũng thấy,

ông Mô-sê là một vị lãnh đạo thật tuyệt vời. Ông đã hết lòng lo lắng, yêu thương, và ra sức bảo vệ dân It-ra-en để họ được hưởng độc lập, tự do và hạnh phúc. Nhưng họ lại không nhận ra những ơn nghĩa cao đẹp ấy, họ chỉ biết cảm râm và than trách.

- “*Bên Ai-cập không có đủ mỏ chôn hay sao, mà ông lại đưa chúng tôi vào chết trong sa mạc [dây]?... Cứ để mặc chúng tôi làm nô lệ Ai-cập! Thà làm nô lệ Ai-cập còn hơn chết trong sa mạc [kia mà]!” (Xh 14:11-12).*
- “[*Thà*] chúng tôi chết...trên đất Ai-cập, khi còn ngồi bên nồi thịt và ăn bánh thoả thuê...[còn hơn là] vào sa mạc này, để...phải chết đói cả lũ ở đây!” (Xh 16:2-3)
- “*Ông đưa chúng tôi ra khỏi Ai-cập để làm gì? Có phải là để cho (chúng) tôi, con cái (chúng) tôi, và súc vật của (chúng) tôi bị chết khát hay không?” (Xh 17:3).*
- “*Tại sao lại đưa chúng tôi ra khỏi đất Ai-cập... Chúng tôi đã chán ngấy [man-na] thứ đồ ăn vô vị này [rôi]” (Ds 21:5).*
- “*Phải chi chúng tôi chết ở bên đất Ai-cập, hoặc phải chi chúng tôi chết trong sa mạc này cho xong! Sao ĐỨC CHÚA lại đem chúng tôi vào đất này để chúng tôi ngã gục dưới lưỡi gươm, để vợ con chúng tôi bị giặc bắt? Chúng tôi trở về Ai-cập có tốt hơn không?” (Ds 14:2-4).*

Họ làm như thể ông chính là THỦ PHẠM gây ra những đau khổ và bất hạnh cho họ và gia đình họ vậy. Vì thế, họ không hề coi ông là vị đại ân nhân của dân tộc It-ra-en và của chính bản thân họ. Thật đáng buồn phải không bạn?

Dân Do Thái khi xưa thì hay than trách như vậy, còn những người thời nay thì sao? Tôi nghĩ xưa sao thì nay vậy. Đã và đang có nhiều người vô ơn bạc nghĩa, suốt ngày chỉ than với trách những người đã làm ơn cho mình.

- “*Tại bố mẹ bắt con đi Mỹ cho nên ngày hôm nay con mới cực khổ như thế này, phải cày tới mặt tối mũi, phải mang nợ nần, phải thức khuya dậy sớm...Phải như hồi đó bố mẹ đừng bắt con đi, con ở lại Việt Nam, thì con đâu có phải lo lắng đến sinh bệnh ra như thế này, đâu phải cực khổ như vậy...”*
- “*Tại sao Đức Cha không cho chúng con một linh mục trẻ một chút, cha Joe già rồi, lâm cảm, nói trước*

quên sau, làm lễ thì chậm chạp, lại hay giảng dài...”

- Rồi sau khi Đức Cha chiều họ, đổi cha Joe đi, gửi cha Ben trẻ trung về xứ họ, thì chưa đầy một năm sau, họ lại tiếp tục than trách: “*Cha Joe tuy cao tuổi một chút, nhưng lúc nào Ngài cũng gắn bó với giáo xứ, ngày nào cha cũng dâng lễ, ngày nào cha cũng ngồi tòa Giải Tội... còn cha Ben thì mỗi tuần hai ngày off, ngày thường thì không chịu giảng, ngày Chúa Nhật thì chỉ giảng qua loa, chỉ năm phút là xong, nửa tiếng tây nửa tiếng ta, trẻ nghe không hiểu, già nghe cũng không thông!”*

Bạn thân mến, than trách là một trong những loại virus vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm còn hơn là Covid nữa. Khi bị nhiễm virus than trách này, bệnh nhân sẽ bị lâm vào tình trạng u uất, trầm cảm, mù lòa, khiến họ không còn khả năng nhìn thấy những sự hy sinh, tình yêu và sự quan tâm của những vị ân nhân dành cho họ.

Sách Xuất Hành ghi lại nhiều lần, chính ông Mô-sê đã nài xin Chúa nguôi cơn giận, ông xin Chúa tha chết cho họ (32:11-14), vậy mà vì bị nhiễm virus than trách, họ không nhìn thấy những điều ấy, lại còn than trách và có lần muốn ném đá ông Mô-sê nữa (17:4). Vì thế tôi và bạn cần phải ra sức đề phòng, và phải tránh thật xa con virus than trách này!

Chúng ta hãy cầu nguyện cho nhau, để dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, dù đau khổ, dù cơ cực và dù bất hạnh mấy đi chăng nữa, bạn và tôi sẽ không bao giờ hành xử với những vị ân nhân, với các đấng bề trên của mình như dân Do Thái đã đối xử với ông Mô-sê. Bởi vì khi than trách ông bà, cha mẹ, hàng giáo sĩ, hàng giáo phẩm...là khi đó chúng mình đang trở thành những con người vô ơn bạc nghĩa, và rất ư là tệ bạc.

Xin hãy cố gắng, thay vì cảm râm, phiền trách, kêu ca, hay trách móc...ông bà, cha mẹ, đức cha, bề trên hay các linh mục, thì chúng mình hãy tỉnh lặng, hãy thâm thị cầu nguyện xin Chúa giúp sức và soi sáng để mình có khả năng nhận ra tình yêu thương, cùng những điểm tích cực nơi tha nhân. Nhờ vậy chúng mình sẽ dễ dàng cảm thông, dễ dàng chấp nhận và sẽ không than trách ai cả!

Cầu chúc bạn và gia đình một cuối tuần vui khỏe, bình an, và luôn lạc quan, nhất là không buồn rầu hay mở miệng than trách bất cứ ai, nhất là những người đã làm ơn và giúp đỡ cho mình.

“*R*eading through the book of Exodus, everyone realized that

Moses was a wonderful leader. He cared, loved, and worked hard to protect the Israelites to enjoy independence, freedom, and happiness. However, they do not realize those noble gestures; they only blame and grumble.

- *“Were there no burial places in Egypt that you brought us to die in the wilderness?...‘Leave us alone that we may serve the Egyptians’? Far better for us to serve the Egyptians than to die in the wilderness!” (Ex 14:11-12).*
- *“If only we had died at the LORD’s hand in the land of Egypt, as we sat by our kettles of meat and ate our fill of bread! But you have led us into this wilderness to make this whole assembly die of famine!” (Ex 16:2-3)*
- *“Why then did you bring us up out of Egypt? To have us die of thirst with our children and our livestock?” (Ex 17:3).*
- *“Why have you brought us up from Egypt...We are disgusted with this wretched food!” (Nb 21:5).*
- *“If only we had died in the land of Egypt,” or “If only we would die here in the wilderness! Why is the LORD bringing us into this land only to have us fall by the sword? Our wives and little ones will be taken as spoils. Would it not be better for us to return to Egypt?” (Nb 14:2-4).*

They act as if he were the PERPETRATOR causing misery and unhappiness for them and their families. Therefore, they did not consider him a great advocate of the Israelites and themselves. It is sad.

We can criticize the Jews for lacking appreciation, but what about us today? So often, we act the same way they did! There have been and are still many ungrateful and taken-for-granted people; all they do is complain and blame those who have done well to them.

- *“It was because you forced me to migrate to the US; therefore, I have to work so hard. I have to work days and nights, I have fallen into debt, I have to stay up late and wake up early...How I wish that back then, you had not forced me to leave and that you had allowed me to stay in Vietnam. Then I would not have to worry so much that I become ill, and I would not have to suffer so much....”*
- *“Why didn’t the Bishop assign us a young priest? Father Joe is already too old; he’s confused, he doesn’t remember what he says, he takes forever to celebrate Mass, his homily is endless...”*
- Then after the Bishop indulged them, replaced young Father Ben to take the place of Father Joe, in less than a year, they complained again: *“Father Joe was always so close to the parish; there was never a day without Mass; he heard confessions daily...Father Ben is never home; he travels a lot; he never preaches at weekdays Masses; his Sunday homily is not well prepared and lasts only about five minutes. His sermons are bilingual, but neither the youngsters nor the older groups understand his English!”*

Dear friends, blaming, accusing, and complaining...are bad habits/practices which are dangerous diseases, even more than Covid-19. When infected with this grumble/complaint virus, the patient will fall into a state of melancholy, depression, blindness, compelling them unable to recognize the sacrifices, love, and care of their advocates/benefactors.

Complaining: A Dangerous Virus!

The book of Exodus records countless times, it was Moses who pleaded with God to calm his anger, he asked God to spare their deaths (32:11-14), but because they were infected with the grumble/complain virus, they fail to recognize these things, continue to complain and yet, even wanted to stone Moses (17:4). Therefore, we need to take precautions and stay away from this grumbling/complaining virus!

Let us pray for one another that, in all circumstances, despite suffering, no matter how bad or how unfortunate we are, both you and I will never treat our parents, teachers, benefactors, or those in leadership positions as Israel had treated Moses. Because when we blame, scold, or complain about grandparents, parents, clergy, consecrated men/women, we have become ungrateful and unappreciative people.

Please strive to do our best so that when we are tempted to grumble, complain, whine, or blame our grandparents, parents, bishops, or clergy, let us try our best to remain calm, and silently pray that God will give us strength and enlighten us so that we can recognize the love and the positive qualities of others. We will easily sympathize with others, easily accept everyone, and never complain about anyone!

Wishing you and your loved one a joyful, peaceful week and always be optimistic, especially not to be gloomy or criticize anyone, especially to those who have done good things and assist us in times of trouble.

Lm Ansgar Phạm Tĩnh, SDD

www.chatinh.org

www.nhachua.org